

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Num.

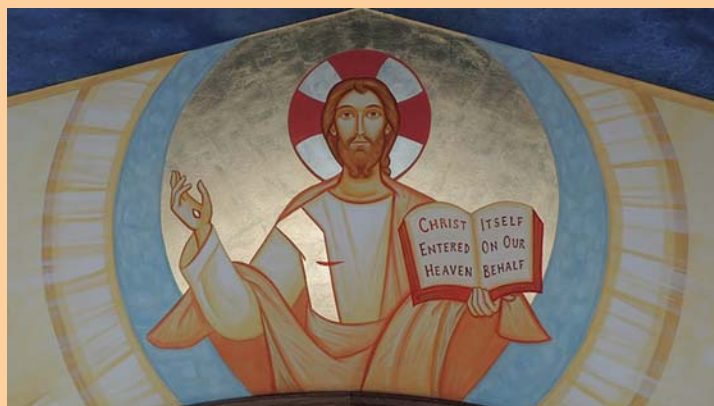
811

10
gener
2021

“Manteniu-vos en el meu amor i donareu molt de fruit”

Lluís Ramis, rector

Aquest és el lema de la **Setmana de Pregària per la unitat dels cristians** que les esglésies cristianes celebren del 18 al 25 de gener.

Ja fa anys que el moviment ecumènic està en marxa amb el desig sempre molt viu de què aquest horitzó de la unitat dels cristians serà algun dia una realitat, tot i que no sabem com ni quan. L'Esperit Sant és qui està al timó d'aquest vaixell. Parlem quasi bé sempre de l'Ecumenisme com un moviment que es va gestar a partir de les ferides històriques, de les divisions d'Orient i Occident. I és veritat, però possiblement caldria anar a un nivell més avançat, és a dir, centrar el diàleg ecumènic fruit d'un compromís inherent de tot cristià, sigui de la confessió que sigui. Les comunitats cristianes (evangèliques, ortodoxes i catòliques), seria bo que tinguéssim present i que s'inserís en la dinàmica comunitària i personal del cristià un compromís ineludible d'una mirada evangèlica oberta a les “tradicions” que han sorgit d'aquests conflictes històrics.

I és que no podem viure en el Senyor dividits, tancats i excloent-nos mútuament o, pitjor encara, ser-nos completament indiferents. No és potser aquesta la nostra manera de fer i actuar habitual? Cal introduir un missatge joïós d'esperança que abraça el diàleg ecumènic en les predicacions i la catequesi, fomentar espais de trobada interconfessional al llarg de tot el curs, apartar tot fanatisme que pretengui l'exclusió de l'altre.

Estem en el món, però no som del món: *“Ningú de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: si vivim, vivim per al Senyor, i si morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor”* (Rm 14,7-8). Vivim per al Senyor que ens estima i ens vol en comunió, estimant-nos. Hem de creure que aquesta és una resposta madura que arranca de la Misericòrdia del Senyor. Cal que la mirada interconfessional no quedi restringida a una setmana.

La d'enguany porta per lema: *“Manteniu-vos en el meu amor i donareu molt de fruit”* extret del context de Jn 15, 5-9, un lema confeccionat per les “Dames de Morges”, una comunitat monàstica (Grandchamp, Suïssa) de germanes de diferents tradicions, països i continents que son una icona de comunió on la pregària, la vida de comunitat i l'acolliment dels hostes constitueixen el seu eix vertebral.

Aquests tres pilars, pregària, vida de comunitat i hospitalitat poden ser un ressò d'aprenentatge per a tots nosaltres en aquest context de l'Evangelí de Joan que té el seu esclat en el verset 12: *“Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com*

jo us he estimat”. En aquestes germanes podem veure-hi una dinàmica profunda de visió ecumènica, que es fonamenta en l'amor del Crist, mantenint-se en el seu amor, que és estimar al proïsme, acceptant la diversitat com un enriquiment i un referent de confiança en la presència de l'Esperit Sant, que ens crida a la llibertat de l'Amor.

En relació a la **Setmana de pregària per la unitat dels cristians** us informem que a la Basílica de Santa Maria del Mar, el dilluns 18 de gener, a les 19h30'hi haurà una celebració ecumènica presidida pel nou bisbe auxiliar de la diòcesi, Mons. Javier Vilanova amb la participació de representants de les diverses confessions cristianes. Aquí a Santa Maria del Pi, nosaltres, durant aquests dies, farem a les eucaristies les pregàries preparades per la Comissió Interdiocesana d'Ecumenisme i de Relacions Interreligioses i el dimecres 20, després de la missa de les 19h farem una estona de pregària comunitària per aquesta intenció fins a les 20h. Us convidem a assistir-hi!

El Pare nostre, segons el papa Francesc

Entre desembre de 2018 i maig de 2019, el papa Francesc va pronunciar setze discursos en les audiències generals que fa cada setmana a la plaça de Sant Pere del Vaticà, totes amb un denominador comú: la pregària universal dels cristians, el Pare nostre.

Pel Sant Pare, aquesta pregària "filial" requereix actitud d'humilitat i confiança. El parenostre convida a adreçar-se a Déu "sense preàmbuls" i apel·lant a la "realitat concreta de l'home". Francesc considera que "demanar el pa de cada dia no és una qüestió decorativa", sinó existencial. I es refereix a "la nostra contínua fam, la nostra contínua set, la nostra recerca de felicitat".

Entre d'altres aspectes, assenyala "una absència impressionant en el text del 'Pare nostre': la paraula 'jo'. Diu que Jesús prega des del 'tu' perquè "no hi ha espai per a l'individualisme en el diàleg amb Déu" i defensa que no es tracta d'un seguit "d'invocacions refinades" sinó que respon a problemes "concrets i quotidians". No és "un exercici per a ascetes", sinó el crit dels qui pateixen. La qualifica de "pregària valenta, fins i tot combativa" que ha d'empènyer als cristians a transformar el món.

Catalunya Religió ha recollit aquestes reflexions amb traducció de Josep M. Torrents i en el nostre full les anirem publicant successivament al llarg d'aquest any que acabem de començar.

Catequesi sobre el "Pare nostre". 1. Ensenya'ns a pregar

Estimats germans i germanes, bon dia!. Avui comencem un cicle de catequesis sobre el "Pare nostre".

Els Evangelis ens han presentat retrats molt vius de Jesús com a home de pregària. Jesús pregava. Malgrat la urgència de la seva missió i la força de tanta gent que el reclama, Jesús sent la necessitat d'apartar-se en la soledat i de pregar. L'Evangelí de Marc ens explica aquest detall des de la primera pàgina del ministeri públic de Jesús (cf 1,35). La jornada inaugural de Jesús a Cafarnaüm es va acabar d'una manera triomfal. Quan el sol es ponía molts malalts s'apropen a la porta on Jesús fa estada: el Messies predica i guareix. Es compleixen les antigues profecies i les esperances de tanta gent que pateix: Jesús és el Déu proper, el Déu que ens allibera. Però aquella multitud és encara petita si es compara amb tantes altres multituds que es reuniran al voltant del profeta de Natzaret; en alguns moments es tracta d'assemblees oceàniques i Jesús és al centre de tot, l'esperat pel poble, el resultat de l'esperança d'Israel.

Tanmateix Ell es desvincula, no acaba com a hostatge de les expectatives d'aquells que ara l'han triat com a líder. Aquest és un perill dels líders: estar massa lligats a les persones, no distanciar-se. Jesús ho sap i no acaba com a hostatge de les persones. Des de la primera nit de Cafarnaüm demostra que és un Messies original. A l'última part de la nit, quan ja s'anuncia l'alba, els deixebles encara el busquen, però no aconsegueixen trobar-lo. On és? Fins que Pere finalment el troba en un lloc aïllat completament absort en la pregària. I li diu: "tothom et busca!" (Mc 1,37). L'exclamació sembla ser la clàusula que expressa un èxit plebiscitari, la prova del bon resultat d'una missió.

Però Jesús diu a la seva família que ha d'anar a un altre lloc. Que no és que la gent que l'ha de buscar a Ell sinó que sobretot és Ell que busca els altres. Per tant no pot arrelar-se sinó que ha de ser contínuament pelegrí pels camins de Galilea (vv. 38w-39) i també és pelegrí vers el Pare, és a dir: pregant. En el camí de la pregària. Jesús prega.

I tot això passa en una nit de pregària.

En algunes pàgines de l'Esriptura sembla sobretot que la pregària de Jesús, la seva intimitat amb el Pare, ho domina tot. Ho serà, per exemple, sobretot en la nit de Getsemaní. L'última part del camí de Jesús (el més difícil dels que fins llavors va fer) sembla trobar el seu significat en l'escolta continuada que Jesús fa del Pare. Una pregària segurament gens fàcil, de fet, una veritable i real "agonia" en el sentit de l'esforç dels atletes, sinó una pregària capaç de suportar el camí de la creu.

*Jesús pregant a l'hort de Getsemaní,
Andrea Mantegna, s. XV*

Aquest és el punt essencial: allà Jesús pregava.

Jesús pregava intensament en esdeveniments públics, compartint la litúrgia del seu poble, però també buscava llocs aïllats, separats de la remor del món, llocs que permetessin d'entrar en el secret de la seva ànima: és el profeta que coneix les pedres del desert i puja a dalt de les muntanyes. Les últimes paraules de Jesús, abans de morir a la creu, són paraules dels Salms, és a dir de la pregària, de la pregària dels jueus: pregava amb les oracions que la seva mare li havia ensenyat.

Jesús pregava com preguen tots els homes del món. No obstant això, en la seva manera de pregar, hi havia també un misteri amagat, alguna cosa que segurament no es va escapar als ulls dels seus deixebles, si en els Evangelis trobem aquella súplica tan senzilla i immediata: "Senyor, ensenya'ns a pregar" (Lc 11,1). Ells veien que Jesús pregava i volien aprendre a pregar: "Senyor, ensenya'ns a pregar". I Jesús no es nega, no està gelós de la seva intimitat amb el Pare, sinó que ha vingut precisament a introduir-nos en aquesta relació amb el Pare. I així es converteix en mestre de pregària dels seus deixebles, com Ell segurament ho vol ser per a tots nosaltres. També nosaltres hauríem de dir: "Senyor, ensenya'm a pregar. Ensenya'm".

Fins i tot encara que hàgim pregat des de fa anys, sempre n'hem d'aprendre! La pregària de l'home, aquest anhel que neix d'una manera tan natural en la seva ànima, és potser un dels misteris més grans de l'univers. I ni tan sols sabem si les pregàries que adreçem a Déu són realment les que Ell vol sentir que li adreçem. La Bíblia ens dona també testimonis de pregàries inoportunes que finalment són rebutjades per Déu: només cal recordar la paràbola del fariseu i del publicà. Només aquest últim, el publicà torna del temple a casa justificat, perquè el fariseu estava orgullós i li agradava que la gent el veiés pregar i feia semblant de pregar: el cor era fred. I diu Jesús: aquest no ha estat justificat "perquè qui s'exalta serà humiliat, en canvi qui s'humilia serà exaltat" (Lc 18,14). El primer pas per pregar és ésser humil, anar al Pare i dir: "Mira'm, sóc pecador, sóc feble, sóc dolent", cadascú sap què ha de dir. Però sempre es comença amb humilitat i el Senyor escolta. La pregària humil és escoltada pel Senyor.

Per això, començant aquest cicle de catequesi sobre la pregària de Jesús, la cosa més bonica i millor que tots hem de fer és repetir la invocació dels deixebles: "Mestre, ensenya'ns a pregar!". En aquest temps d'Advent, cal que ho repetim: "Senyor, ensenya'm a pregar". Tots podem anar una mica més enllà i resar millor; però demaneu-ho al Senyor: "Senyor, ensenya'm a pregar". Fem això en aquest temps d'Advent i, sens dubte Ell no permetrà que la nostra invocació no sigui escoltada.